

СПРАВА «МАЛОВ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF MALOV v. UKRAINE)

(Заява № 55876/08)

Стислий виклад рішення від 18 грудня 2018 року

Заявника було визнано винним у зґвалтуванні малолітньої дитини та призначено покарання у вигляді позбавлення волі строком на одинадцять років. Судами апеляційної та касаційної інстанції вирок заявника залишено без змін.

На запит Європейського суду для доповнення своєї заяви заявник звернувся до суду першої інстанції, апеляційного суду та Верховного Суду України з клопотанням про надання копій документів, зокрема апеляційної та касаційної скарг та постанови Верховного Суду України. Заявнику було відмовлено у задоволенні клопотання у зв'язку з тим, що це не було передбачено законодавством.

До Європейського суду заявник скаржився на низку порушень статті 6 Конвенції у зв'язку з непризначенням додаткової судово-медичної експертизи, незабезпеченням присутності свідка, відсутністю чіткості в обвинуваченнях, браком часу для підготовки свого захисту та відсутністю правової допомоги під час досудового слідства, а також за статтею 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) у зв'язку з тим, що національні органи влади відмовили йому у наданні копії документів, необхідних для обґрунтування своєї заяви до Європейського суду.

Посилаючись на свою попередню практику у справах проти України, Європейський суд зазначив, що правова система України не передбачала для ув'язнених чіткої та конкретної процедури, яка б давала їм можливість отримувати копії документів з матеріалів справи після закінчення кримінального провадження. З огляду на це Європейський суд дійшов висновку, що відмовивши заявнику у наданні копій документів, держава-відповідач не дотрималася свого зобов'язання за статтею 34 Конвенції забезпечити заявника всіма необхідними засобами, щоб дозволити Європейському суду провести належний та ефективний розгляд його заяви.

Розглянувши скарги за статтею 6 Конвенції, Європейський суд відхилив їх як явно необґрунтовані та визнав неприйнятними відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пунктів 1 та 4 статті 35 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* неприйнятними скарги заявника за статтею 6 Конвенції;

2. *Постановляє*, що держава-відповідач не дотрималася своїх зобов'язань за статтею 34 Конвенції у зв'язку з відмовою органів влади надати заявнику копії документів для його заяви до Суду;

3. *Постановляє*, що встановлення порушення само по собі становить справедливу сатисфакцію моральної шкоди, якої зазнав заявник;

4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»